

Livets Bog bind 3

829. Ved den "maskuline pol" vil her være at forstå alle sådanne tanker, der udtrykker begær efter, og sådanne bevidsthedsfunktioner, der beforder overlegenhed i styrke og magt. Derfor er sådanne væseners bevidsthed på forhånd af naturen nødsaget til at være fjendtlig stemt imod ligesindede væsener, hvilket vil sige deres "eget køn", thi disse væsener har jo samme begær eller bevidsthedsindstilling og vil derfor altid være fødte konkurrenter til eller rivaler om enevældet og magten. "Maskuline" væsener eller "hanvæsener" i renkultur er således "specielle kampvæsener". Ved at skabe "specielle kampvæsener" og lade dem leve side om side har Forsynet dermed skabt betingelser for udfoldelsen af "det dræbende princip" eller den bevidsthedsside ved livet, der udgør kontrasten til lyset eller kærligheden, og uden hvilken kontrast denne aldrig i noget som helst tilfælde ville kunne opleves.

830. Som udtryk for den "feminine pol" fremtræder alle sådanne tankearter og bevidsthedsfunktioner, der beforder lykkefølelse ved at være beskyttet, ved at være i yndest hos et overlegent magtvæsen. At et sådant væsen også af naturen er skabt til at være mere eller mindre fjendtligt stemt mod sine ligesindede eller sit "eget køn" ses også her som givet. Thi disse væsener er jo ligesom "hanvæsenerne" indbyrdes rivaliserende. De egenskaber, de foreløbig er fødte til at beundre, og som udgør hele deres livsfylde eller lykke, finder de jo ikke i særlig grad hos deres "eget køn". Og hvis de finder dem her, vil de kun kunne betragte disse som abnorme og endnu mindre beundringsværdige.

831. Idet væsenerne således er inddelt i "specielle hanvæsener" og "specielle hunvæsener", er det blevet et hovedbegær for de samme væsener hver især at opnå et samliv med mindst ét væsen af modsat køn. Kun dette samliv kan udfylde den livshunger eller det begær efter at udfolde de bevidsthedssegenskaber, de af naturen er udstyret med. Og kun denne livshungers tilfredsstillelse kan udgøre den livsfylde, der betyder glæde og lykke ved at være til. Et "hanvæsen" hungrer efter et væsen, der kan beundre dets maskuline egenskaber og i denne beundringsrus ønsker at eje ham som den absolut eneste genstand for al dets tilbedelse, hengivenhed og underkastelse. Hvorledes skal et "hanvæsen" finde et sådant væsen blandt sit eget køn? – Disse væsener har jo akkurat den samme hunger. Hvilket andet væsen kan være tilfredsstillelse for denne hunger end det feminine væsen? – Det har jo som medfødte talenter alle betingelser for at kunne udfylde denne tilfredsstillelse, samtidig med at hele dette væsens livshunger netop kun kan tilfredsstilles i opnåelsen af at være denne tilfredsstillelse af et maskulint væsens livshunger. Det feminine væsen kan ligeså lidt som det maskuline væsen få sin livshunger tilfredsstillet hos sit "eget køn". De er alle væsener, der er fødte til at nære den samme sult. Vi ser således her, at de to køn, i henhold til de særlige tankearter eller livssubstanser deres bevidsthed er bygget op af, passer nøjagtig ind i hinanden som to tandhjul i en maskine. Og jo bedre nævnte hjuls tænder passer ind i hinanden, desto mere fuldkomment og lydløst går maskinen. Der, hvor to væsener af modsat køn har indgået et samliv med hinanden, vil dette samliv blive en desto fuldkomnere og større tilfredsstillelse af hinandens gensidige livshunger, desto mere de hver især repræsenterer deres køns renkultur. Og vi har her for os det, vi kalder "et lykkeligt ægteskab".

832. Nu vil sikkert en del af læserne her gøre indsigelse og fremhæve, at foranstående påpegning af de maskuline og feminine egenskaber ikke kan være helt korrekt, da man i det daglige liv har mangfoldige erfaringer for, at væsener af samme køn kan være meget hengivne for hinanden. Yderligere bliver man vidne til, at mange kvinder i sig kan eje store maskuline evner, lede store foretagender, have mange væsener underkastet deres vilje og være mere beundret af deres eget end af det modsatte køn. På samme måde ser man mange mænd, der ikke ønsker selvstændighed og magt og ikke har nogen særlig udpræget fast vilje, men ligefrem er glade ved at være en anden mand eller andre mænd undergivet og ligesom den førnævnte maskuline kvinde beundrer eller tilbeder deres eget køns repræsentanter. Og her må svaret blive, at dette er så fuldstændig rigtigt, men det afkræfter ikke på nogen som helst måde livssubstansernes før påpegede henhøring under "maskulin" og "feminin" natur, men bliver derimod et ufejlbarligt bevis for, at disse ikke i så høj grad mere specielt er placerede i henholdsvis mænd og kvinder som på tidligere udviklingstrin. Mænds og kvinders henholdsvis fremtræden som specialvæsener for "maskulinitet" og "femininitet" er derfor degenererende eller i aftagende. Ja, denne degeneration er endog så fremskreden eller udviklet, at der ikke mere indenfor den nulevende jordmenneskehed findes hundrede procents "hanvæsener" og hundrede procents "hunvæsener". Sådanne væsener er forlængst uddøde. En sådan væsenstilstand vil derfor nu kun være at betragte som historie for jordmennesket, er i virkeligheden kun en beretning om dets utilstand. Men er det ikke netop denne aftagende udformning af specielle "hanvæsener" og specielle "hunvæsener", der afstedkommer den meget ejendommelige mentale udfoldelse, der i dag udgør jordmenneskehedens fremtræden på kloden? – Er denne fremtræden ikke netop en tiltagende udtværing af det "specielle han- og hunvæsen"? – Hvor er den moderne, modne mand, der udelukkende kun er et "handyr", en slags tyr, hingst eller orne, hvilket i denne forbindelse vil sige: et væsen, der ikke har nogen som helst interessesfære udover besiddelse af væsener af modsat køn? – Og hvor er den moderne, modne kvinde, der udelukkende kun kan have samme interessesfære og således på denne måde kun er et "hundyr", en ko, hoppe eller griseso? – Ja, det er ikke for at sige

noget nedsættende om den interessesfære, der udløser sig i begæret efter besiddelsen af det modsatte køns individer, tværtimod, *denne interessesfære er i sit princip overordentlig guddommelig og udgør jo den foreløbige betingelse for arternes beståen. Når vi her har brugt sådanne drastiske sammenligninger, er det kun for derigennem bedre at kunne vise, hvor højt det moderne menneske i virkeligheden allerede nu står over den mentalitet, der udelukkende er "dyrets". Hvad er det, der skaber den store kunstner og kunstnerinde eller alt, hvad der hos væsenet udmunder i den geniale udfoldelse, lader væsenet fremtræde som geni? – Og hvad er det, der i alle andre jordmennesker skaber trangene efter at blive det samme? – Tror man, det i særlig grad er den side ved livet, hvor man udelukkende finder tilfredsstillelse i at avle børn? – Er det ikke netop dette "noget", som mennesket således besidder frem for dyret, interessesfæren udenfor det ægteskabelige, der betinger dets fremtræden som jordmenneske? – Er denne interessesfære ikke udtryk for en hel ny slags begær, begær der må siges at henhøre under en helt anden form for hunger end den, der udtrykker sig i det "enpoledede" væsens begær efter at eje et væsen af modsat køn? – Hvem nærer ikke beundring for store kunstneriske frembringelser eller skabelser? – Hvem beundrer ikke sådanne skabelsers ophav? – Og er der således ikke på denne måde en hel masse andre foreteelser, der i meget stor udstrækning vækker jordmenneskets beundring uden på nogen som helst måde at være udtryk for eller repræsentation af vedkommende væsens bevidste tilbedelse af et modsat køn? –*